

Československé křesťansko-demokratické skupiny
člena KŘESŤANSKO DEMOKRATICKÉ UNIE STŘEDNÍ EVROPY

UJASNĚTE SI POJMY,
páni západní novináři, kteří jezdíte za železnou oponu a hovoříte tam s lidmi, především režimovými. Uvědomte si, že pojmy jako demokracie, svoboda, mír a bezpečnost mají jiný význam na západě, a jiný anebo žádný v zemích ovládaných komunisty. Z důvodů vnitřní inkonzevence a zahraniční propagace ovšem komunisté těchto pojmů používají daleko více a častěji než lidé na západě. Ovšem komunisté vědí, co činí a co jimí míní, a západní novinář má pátrat, co se jimí míní, a ne přijímat vše, jako by mluvil s lidmi svého smýšlení.

V únorovém čísle londýnského /pokr. na str.4/

PO MIMOŘÁDNÉM KONGRESE FRANCOUZSKÉHO
M.R.P.

Dne 31. ledna a 1. února poprvé v historii MRP došlo k mimořádnému kongresu "za zavřenými dveřmi". Události, které se staly ve Francii od minulého jara, vyvolaly nové přeskupování a seskupování politických sil, a tak francouzští křesťanští demokraté organizovaní v MRP se sešli, aby připravili křesť. demokratické hnutí na příští politický vývoj ve Francii.

Povrchnímu pozorovateli francouzských událostí z minulého roku se mohlo zdát, že již v tu dobu docházelo k nějaké změně ve francouzském křesť. demokratickém táboře, když se dočetli o založení francouzské "Démocratie Chrétienne" čestným předsedou MRP G. Bidaultem. Bidault se bohužel obrátil hodně doprava, zatím co skutečné křesťansko-demokratické síly se nalézají spíše ve středu a na levici politického vějíře.

Se zavedením nového, většinového volebního řádu ve Francii se všichni obávali - a mnozí se těšili - že MRP téměř zmizí z politického života. Dnes však i poslanci zvolení pod eti-

ketou Démocratie Chrétienne - mimo Bidaulta a Mathiase - jsou všichni seskupeni v jedné parlamentní skupině s několika osobnostmi zvolenými nezávisle na politických stranách, jako na př. Rémy Montagne, který porazil Mendes-France. Tato skupina čítá 64 členy a 8 "přidružených" afrických poslanců ze Strany Africké obnovy.

Ale toto seskupení je prozatím spíše rázu technického. Avšak mladé katolické síly hledají skutečnou a plnější účast na politickém životě. Doposud se jejich činnost soustřeďovala hlavně na dělnické odbory, které získávají stále větší vliv na úkor jak komunistických tak i socialistických odborů, a na zájmové organizace spolupracující s Katolickou Akcí, jako Dělnická katolická mládež /J.O.C./, Zemědělská mládež /J.A.C./, Studentská mládež /J.E.C./, Svaz mladých katolických podnikatelů a jiné.

Zástupci těchto organizací se sešli již začátkem ledna a vytvořili prozatímní národní výbor pro seskupení demokratických sil. Ten se pak obrátil na několik politických stran středu s návrhem vytvoření velké demokratické strany, která by mohla hrát rozhodující roli. Je dobré připomenout, že jednou z šedých eminencí tohoto úsilí je právě nynější ministr BURON - MRP, známý pro své progresivní - v dobrém slova smyslu - názory na hospodářské a politické otázky.

Za této situace se kladla otázka: má se MRP přizpůsobit novým politickým podmínkám? Odpověď vyzněla v zásadě kladně, hlavně poté, když mnozí představitelé mladých prohlásili, že jsou ochotni se zařadit do křesť. demokratického tábora, ale za určitých podmínek. Jednou z nich bylo, že Bidault musí zůstat mimo obnovené hnutí, a že celá orientace musí odpovídat

skutečným požadavkům národa a ne jen požadavkům vedoucích kruhů.

Přirozeně, mezi stranami, na které se nové hnutí obrátilo, bylo především MRP, a proto na kongrese "za zavřenými dveřmi" se jednalo hlavně o tomto návrhu. Kongres se vyslovil pozitivně, aniž však zaujal přesnějšího stanoviska, a ponechal novému třináctičlennému výboru možnost dalšího vyjednávání s podmínkou, že politické zásady MRP nebudou opuštěny.

Mimo návrhů, vyslovených Sdružením demokratických sil, se mluvilo též o možnostech spojení MRP se stranou nezávislých a agrárníků /Pinay/, a na druhé straně se usuzovalo o možnostech vytvoření, spolu se sociálně-demokratickou stranou SFIO, velké dělnické strany po vzoru anglickém. Poněvadž však prvním řešením by se nové hnutí postavilo příliš doprava, a poněvadž v SFIO existují stále ještě silné protikřesťanské směry, bylo od obou řešení upuštěno a byla nastoupena samostatná cesta, přijatelná velké většině křesť. demokratických sil, které jsou ve Francii umístěny spíše v politickém středu, s jistou tendencí doleva. Můžeme tedy očekávat, že zdravé síly MRP se spojí s odbory CFTC a s mluvčími katolických organizací mladé generace, a to k vytvoření nové politické síly, jež bude v několika příštích letech hrát rozhodující úlohu ve francouzské, a tím i v evropské politice.

Není si třeba zakrývat, že návrat k moci generála de Gaulla doposud ještě nevyřešil nejdůležitější francouzské problémy, a optický klam, vyvolaný výsledkem voleb - téměř úplné vyřazení komunistického zastoupení v parlamentu - nemůže zastřít skutečnost, že při posledních kantonálních volbách a doplňovacích volbách komunistická strana dokonce získala na hlasech v porovnání s posledními parlamentními volbami v roce 1956.

Doufejme, že, svým zvýšeným politickým vlivem, posíleným přílivem nových, čerstvých sil, MRP i ve své dnešní formě dostatečně přispěje k uskutečnění politiky generála de Gaulla, zamezí obnově nacionalismu, který by znamenal konec evropské integrace, a docílí řešení alžírské otázky, která je klíčem k záchraně situace ve Francii, nemá-li vše skončit lidovou frontou, od které by byl již jen krůček k "lidové demokracii".

----- J. Vrzala

Stojí za zmínku, že nynější francouzský ministerský předseda Michel Debré se v roce 1945 ucházel o členství v MRP. Jeho žádost byla zamítnuta většinou jednoho hlasu.

/ UJASNĚTE SI POJMY - pokr. se str. 1/

"The Economist" popisuje korespondent ze střední Evropy, v článku nadepsaném Eastern Approaches, názory, které zjistil v Praze pokud jde o sovětský návrh na přeměnu západního Berlína ve svobodné město a na sjednocení Němců ve volné konfederaci dvou německých států. Bylo prý mu řečeno v Praze /a podává to tak, jako by to byli lidé neoficiální, s nimiž mluvil/, že Češi jsou toho názoru, že nejlepším řešením by bylo pozvolné sbližování Bonnu a východního Berlína /jako Pankowa/, které by mělo také na zřeteli normalisování vztahů ve střední Evropě. Korespondent z The Economist je zřejmě spokojen s tímto stanoviskem, aniž by se ptal svých informátorů, co míní pojmem normalisace vztahů ve střední Evropě. Kdyby pátral blíže, nebyl by asi tak spokojen, neboť by zjistil, že v oficiálním slovníku čs. komunistické vlády pojem normalisace znamená zabezpečení komunistického systému a trvalé začlenění Československa do socialistického tábora. Uznání západem by tomu velmi napomohlo. Chceme však věřit, že pan dopisovatel rozumí normalisování vztahů stejným způsobem, jako čs. lid, t.j. obnovení demokratických svobod a opětné začlenění Československa do kulturního a hospodářského evropského společenství. Proto si však musí dopisovatelé ze Západu ověřovat, co mají na mysli jejich informátoři, aby mohli podle toho západní veřejnost informovat, a tím pravdě sloužit.

B. Bunža

Stanovisko vedení čs. strany lidové
/křesťansko demokratické/
K VOLBÁM V RADĚ SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

Koncem ledna t.r. členové Zastupitelstva Rady svobodného Československa obdrželi z kanceláře Rady oběžník o výsledku voleb do orgánů Rady. Představitelé čs. strany lidové, po důkladném uvážení všech okolností, které způsobují přítomnou situaci v Radě, zaujali k těmto volbám následující stanovisko:

Rada svobodného Československa byla od svého počátku v roce 1949 založena na spolupráci hlavních politických složek demokratického Československa, mezi něž na předním místě patří též čs. strana lidová. Provedené volby nerespektují tuto politickou základnu Rady: čs. strana lidová v orgánech Rady /předsednictvu Zastupitelstva a ve Výkonném výboru/ není zastoupena. Příslušníci čs. strany lidové, kteří v těchto orgánech přijali funkci, tak učinili bez dohody s legitimovanými představiteli své strany.

Volby byly provedeny v rozporu s původními stanovami Rady z roku 1951, jež pozdější nestatutární dodatky nemohly změnit. Při právně a politicky správném postupu měli političtí činitelé dohodou ustavit výkonný výbor Rady. Poněvadž představitelé čs. strany lidové nebyli k uzavření takové dohody pozváni, neúčastnili se schůze Zastupitelstva z prosince 1958, jež ostatně, nemajíc quora, pravoplatnou schůzí tohoto sboru ani nebyla.

Jest jistě v zájmu čs. demokratické věci, aby Rada svobodného Československa mohla plně a nerušeně konat své poslání. Proto musí být reprezentativní, harmonická a výkonná. Cesta k tomu je jen loyální spolupráce politických složek čs. demokratického exilu, za účasti schopných nadstranických osobností. Představitelé čs. strany lidové se k takové spolupráci vždy hlásili a nadále hlásí, ale důrazně odmítají metody, jimiž se vylučují z účasti v orgánech Rady legitimní představitelé politických složek. Pořádek v exilovém politickém životě vyžaduje, aby legitimní představitelé politických složek, tedy ti, kdož ve vlasti byli zvoleni za členy vedoucích orgánů strany a jako kandidáti strany přijali funkce ve vládě a v zastupitelských sborech, se vzájemně uznávali a nesnažili se narušovat soudržnost ostatních politických složek zasahováním do jejich vnitřních poměrů.

Ustanou-li tyto odsouzeníhodné metody jakož i vnitřní boje

o vedoucí místa v Radě, lze pak důvodně očekávat ozdravení poměrů v Radě, čehož si čs. strana lidová upřímně přeje.

Prof. Adolf Procházka, člen užšího a širšího výkonného výboru
čs. strany lidové, volený poslanec a
člen čs. vlády v letech 1945-1948

Ing. Dr. Štěpán Benda, člen výkonného výboru strany a volený
poslanec

Dr. Ivo Ducháček, člen výkonného výboru strany a volený poslanec
a další volení poslanci a vedoucí představitelé strany.

+++++

Z KŘESŤANSKO DEMOKRATICKÉHO SVĚTA

ZASEDÁNÍ ÚSTŘEDNÍHO VÝBORU MEZINÁRODNÍ UNIE MLADÝCH KŘESŤANSKÝCH DEMOKRATŮ

Dne 27. a 28. února zasedal v Paříži Ústřední výbor Mezinárodní unie mladých křesťanských demokratů. Na programu bylo přijetí nových stanov a volba nového výkonného výboru.

Po deseti letech své činnosti se Mezinárodní unie mladých křesťanských demokratů rozhodla rozšířit své pole působnosti i do zemí mimo Evropu, především do Jižní Ameriky, což právě vyžadovalo změnu stanov. Tak vznikne světová unie mladých křesťanských demokratů, která i nadále ponese jméno UNION INTERNATIONALE DES JEUNES DEMOCRATES CHRETIENS - UIJDC - a která bude mít oblastní organizace evropskou a jihoamerickou.

Pro evropskou oblastní organizaci byla vypracována nová struktura a nové stanovy, které mají usnadnit účinnější a snadnější provádění činnosti.

Složení evropského výkonného výboru po volbách je následující :

předseda:	C. COSIJN	Holandsko
místopředsedové:	J.-C. PIVERT	Francie
	J. DEGIMBE	Belgie
	K. HAIDER	Rakousko
generální tajemník:	A. FERRAGNI	Italie
zastupující gen. tajemník:	S. M. GEBHARDT	Polsko

předsedové komisi:

- evropských institucí:	KLEPSCH	Německo
- propagační:	BERNASSOLA	Itálie
- pro střední Evropu:	O'SVATH	Maďarsko
- kulturní:	KLAUCK	Německo

členové výboru:

DECKER	Lucembursko
STRUHA	Jugoslavia

Z předsednictva odešel Ital Franco NOBILI, který se nesmírně zasloužil o rozvoj Unie. Bude se nadále věnovati především činnosti v Democrazia Cristiana a v Nouvelles Equipes Internationales.

Mimo přípravu světového kongresu mladých křesťanských demokratů je pro rok 1959 na programu především činnost spojená s komunistickým Festivalem mládeže ve Vídni.

VOLBY VE VÝKONNÉM VÝBORU N.E.I.

Při posledních volbách ve výkonném výboru Mezinárodní křesťansko-demokratické unie - Nouvelles Equipes Internationales - byli opět zvoleni A. DE SCHRIJVER /Belgie/ předsedou, A. COSTE-FLORET /Francie/ generálním tajemníkem. Byla vytvořena komise, která má vypracovat plán na reorganizaci práce generálního sekretariátu. Též byla přijata zásada, že v budoucnosti musí být v NEI zastoupeny jednotlivé křesť. demokratické strany a ne pouze "národní equity", jak tomu je doposud na př. v případě Francie/ s odůvodněním, že takovéto equity nejsou skutečnou politickou silou té nebo oné země a nemohou tudíž spolupracovat a být zodpovědný za společnou politiku křesťansko-demokratických stran!

Z VENEZUELY

Dr. Rafael CALDERA, generální tajemník křesť. demokratické strany Venezuely - COPEI--, dobrý přítel Čechoslováků, byl zvolen předsedou parlamentu. Ve své řeči vyhlásil neúprosný boj byrokratismu, který "zabíjí každou iniciativu", a doporučoval vybudování co nejširší místní samosprávy.

Vyslovil též požadavek společný všem křesť. demokratickým stranám, po spravedlivém rozdělení národního důchodu a daňových povinností.

Z KOMUNISTICKÉHO SVĚTABoj proti církvi pokračuje

List "Pochodeň" v Hradci Králové uveřejňoval na pokračování články J. Jebavého "Vesmír, země, lidstvo, člověk" s prudkými útoky proti katolické církvi a Vatikánu. Články byly na př. doprovázeny karikaturou "válečných štváčů" s papežem, držícím meč. - Po zlínské "Naší Pravdě", která přinesla protináboženský pamflet "Ve stínu kříže", uveřejnila "Jihočeská Pravda" v Českých Budějovicích také výňatky z Kryveljových "pověstí evangelia a jejich smyslu". Je v nich "dokázáno", že na př. Kristus neexistoval. /FCI/

Pravidlo všeobecně platné

bylo snad již během války vymyšleno v Moskvě, že pro lidovou stranu jakékoliv formy a národnosti může v komunisticky vedené vládě připadnout jen ministerstvo zdravotnictví a pošt. Ve vládě, kterou Otto Grotewohl představil novému "parlamentu" ve východním Německu, jsou mezi 23 členy vlády také dva tak zvaní křesť. demokraté. A ti dostali: Herr Max Sefrin ministerstvo zdravotnictví a Herr Friedrich Burmeister ministerstvo pošt. Plojhar asi musí trápit to, že Herr Sefrin je také náměstkem předsedy vlády, což si Plojhar při veškeré své pílí a oddanosti svému úkolu dosud ještě nevysloužil.

Čs. komunisté se chystají na Festival mládeže ve Vídni

V červenci t.r. se bude konat ve Vídni t.zv. VII. Festival demokratické mládeže, organisovaný komunisty. Předchozí Festival se konal v r. 1957 v Moskvě. Pro přípravu Festivalu byl v Československu ustaven zvláštní výbor, složený ze samých "mladíků". Předsedou výboru je hudební skladatel V. Dobiáš a členy jsou, mimo jiné: kapitulní vikář litoměřický Msgr. E. Oliva, ředitel katolické Charity, kanovník E. Mára, ředitel Národního divadla B. Prokeš, rektor Karlovy university prof. Dr. J. Procházka, zasloužilý mistr sportu E. Zátopek atd. Nepochybujeme, že se všichni tito "mladíci" na Festival ve Vídni těší.

A nakonec pro zasmání

Chruščev, Kadar a Novotný se dohadovali, kdo z nich má větší autoritu. "Když zařvu, třese se to až ve Vídni", chlubí se Kadar. "Když zařvu já, chopí se pracující masy zbraní", nafukuje se Novotný. "A když zařvu já, tak zařvete voba", povídá Cruščev.

Před vydáním tohoto čísla jsme dostali následující dopis od br. Edmunda ŘEHÁKA, se žádostí o jeho uveřejnění v plném znění. Činíme tak ne proto, že bychom s jeho obsahem souhlasili, ale protože respektujeme zásadu volného projevu názorů. K dopisu se vrátíme v dubnovém čísle Informací.

Milí bratři, posílám Vám několik poznámek k obsahu 4. čísla "Informací". Chci být velmi stručný, i s risikem, že v takovém případě nebudu moci říci všechno, co bych chtěl a měl, ale nechci Vám zabírat příliš mnoho místa.

Nejdříve k článku br. prof. Adolfa Procházky o "Autoritě v exilových organizacích". Jeho zajímavý článek se mi však přece jen zdá být spíše určitý plaidoyer než skutečná a objektivní analýza dané situace. Jednak některé věci jsou v něm tvrzeny zcela apodikticky, jednak v něm není přihlíženo k mnohým skutečnostem, mimo jiné také k té, která se mi zdá nejdůležitější a rozhodující, to jest, že na př. domácí odbojové hnutí může někoho pověřit svým zastupováním v zahraničí !

Summa summarum, rozuměl-li jsem dobře, znamená obsah článku vůli k výlučnému uplatnění něčeho, co snad mohu nazvat stranicko-politickým "funkčním prvorozenstvím". Ovšem potom lze stejně "oprávněně" obhajovat i "zásadu" nějakého stranicko-politického "funkčního stařešinství", pakliže si už chceme sloužit těmi příklady z dávné historie.

Jistě by nebylo správné, a vlastně bych měl použít výrazu daleko drastičtějšího, kdyby někdo byl vylučován z vedoucí funkce v exilu, k níž má schopnosti, jenom snad proto, že měl vedoucí funkci doma. Na druhé straně by bylo stejně nesprávné, a také v tomto případě bych měl použít výrazu daleko drastičtějšího, vnucovat někoho na vedoucí funkci v exilu, k níž nemá kvalifikace, rovněž jenom proto, že měl vedoucí funkci doma. Konečně stejně nesprávné je vylučovat někoho z vedoucí funkce v exilu, k níž má schopnosti, jenom proto, že neměl vedoucí funkci doma. Platí to především na naši nejmladší generaci. Odkazovat ji v takovém případě paternalisticky až na návrat domů, musí být pro ni i ponižující i pobuřující

Exil není normální situací. V exilu proto nemůže být uplatňována - a dokonce zcela bezohledně - nějaká normální a jen formální kontinuita. Exil je situací revoluční. V takové situaci jsou pak zcela samozřejmě uplatňovány i prvky i metody - revoluční. Při čemž ovšem není důvodu vylučovat snad a priori ta-

kové řešení, ve kterém by určitá kontinuita našla, v rozumné míře, své uplatnění. Nesmí to ovšem znamenat vyloučení pracovní činnosti a výkonnosti, jak jsme toho byli nedávno svědky na př. v RSČS. Musí to naší odbojové akci prospívat a nikoli škodit.

Podle mého názoru může exilová politická organizace čerpat svou autoritu daleko více a lépe ze schopností, zkušeností, iniciativy, rozhodnosti, pracovitosti a píle svých vedoucích členů, tedy z legitimace mravní, která se tak stává legitimací materiální, na rozdíl od legitimace vyvozené jen z nějakého principu čistě formalistického. Neměla-li by tato zásada být uznávána, tož potom budeme v exilu chodit po hlavě. Ostatně promítněte si tu výlučně formalistickou koncepci do situace doma, do podzemního hnutí, a jistě uznáte její nemožnost a neudržitelnost. A ve směru uplatňování nejvhodnějších metod pro zdar odbojové akce není podstatného rozdílu mezi domovem a exilem. Skutečný veliký rozdíl je jen v tom, že situace exilu ve svobodném světě je daleko a nesrovnatelně snazší. Jinak obě hnutí jsou revoluční. Není-li tomu tak, pak se jedná o nějaký "odboj" v mezích zákona?

Z mnoha příkladů uvedu jen dva: odbojová akce T.G. Masaryka, stejně jako de Gaullova za druhé světové války, byly postaveny výlučně na principu revolučním. Znamená to tedy, že i Masaryk i de Gaulle nebyli "legitimováni" a tím oprávněni k akcím, jímž se svým vlastním rozhodnutím postavili vůči? Byli méně "representativní" nebo dokonce zcela "nerepresentativní", a to jedině proto, že nebyli předsedy nebo členy výkonných výborů nějaké veliké politické strany? Možná, podle nějaké formalistické teorie; jinak se však v obou případech dokázalo, že postupovali správně a s plným úspěchem, čili že na takové "formalistické pravdě" vůbec nezáleželo.

V exilu bylo a je několik organizací, které nebyly založeny ani předsedy ani členy užšího nebo širšího výboru některé politické strany /vyvolaný dojem, jako by všechny exilové a odbojové organizace byly založeny "představiteli politických stran" je samozřejmě omyl !/ A právě tyto organizace svou existencí a především svou činností vyvracejí z kořene oba důvody, které prof. Procházka pokládá za rozhodující v obhajobě své these. Prokázaly totiž poctivé uplatnění skutečného demokratického principu na podkladě kvalitativním, výběrovém, s jediným zřetelem nikoliv na stáří nebo bývalé funkce, nýbrž jen na schopnosti, iniciativu a pracovitost. Nezmítají se jako jiné organizace, na které nechci ukázat prstem, ve frakčních bojích a "neřešitelných rozporech mezi pretendenty na vedení"! Jinak už 11 let jsme

přece všichni svědky toho, že kam v exilu šláply osoby kvalifikované jenom svou stranicko-politickou funkcí a ničím víc, že tam už 11 let tráva neroste. Že organizace, ustavené výlučně anebo převážně jen na podkladě stranicko-politického klíče, byly a jsou vším jiným, skutečně vším jiným než "skobou exilové organizace, základnou pořádku /! / a určování vedoucích objektivními znaky !!"

Nyní ještě pár slov ke komentáři o schůzi Zastupitelstva RSČS. Zdá se mi až přespříliš tendenční - snad proto také nebyl podepsán. Jeho autor na př. zcela přehlédl, jak jeho vlastní vývody jsou v rozporu s formalistickou koncepcí článku br. Procházky. Jinak by přece nemohl upírat právo gen. tajemníkovi lidové strany /snad proto také ani jeho funkci neuvedl/ a poslanci Dru Ad. Klimkovi, zastupovat stranu ve výkonném výboru RSČS. Jestliže platí užší-širší a širší-užší funkce z bývalého výkonného výboru strany, tož potom - a račte prominout - platí také a především funkce generálního tajemníka strany ?! Pokud vím, byl ostatně Dr. Klimek členem všech výkonných výborů RSČS, až na ten, který byl jen torsem, v r. 1952. Mimo to je dobře známo, že br. Adolf Klimek má pověření odbojového hnutí doma. Ostatně byli o tom také uvědoměni vedoucí představitelé jiných politických stran, a to svými vlastními odbojovými skupinami z domova. /Doklady o tom měl v rukou i pisatel těchto řádků, a proto, zvláště v této souvislosti, pokládá za svou povinnost se o tom zmínit/.

Dosud jsem neslyšel, že by členové užšího a širšího bývalého výkonného výboru lidové strany, pokud jsou v zahraničí, byli rozhodovali - všichni - o tom, kdo a kde má stranu zastupovat. Víím však, že nerozhodovali na př. ani o prvních členech výkonného výboru RSČS, ani o členech plenu, ani potom o členech Zastupitelstva, ani o změnách ve výkonném výboru /Ducháček-Bunža-Rozehnal/, ani o vystoupení z něho br. Procházkou, ani o zastupování v NEI /Ducháček-Pecháček-Řehák/, v křesť.-demokratické Unii střední Evropy / o jejímž založení jednali br. Klimek a pisatel těchto řádků s K.Siniewiczem už v r. 1948 v Paříži/, ani o zastupování v ACEN a na nejrůznějších mezinárodních kongresech atd. atd. Proč tedy najednou ten útok na generálního tajemníka strany ? Zásady přece platí, anebo neplatí, ale vždy a pro všechny !

Byl jsem informován, že svého času - a není tomu tak strašně dávno - br. Jar. Kusý navrhoval vytvoření vedoucího orgánu, který by rozhodoval, ale ovšem ve všech případech, o zastupování strany. Bylo mu namítáno, že za dané situace to není možné. Že stranu nelze budovat a organisovat jako doma. /S tímto stanoviskem

stále souhlasím! / Že snad můžeme vystupovat jen jako "nezmocnělí jednatelé strany", atp.; nebylo mu však řečeno, co se naznačuje teprve nyní, že vlastně už takový orgán existuje !

Sám se domnívám, že takový orgán skutečně neexistuje. A kdyby jím měli být jen představitelé, jak se o nich mluví ve zmíněném komentáři, tož potom by už dávno neodpovídal ani daným poměrům ani skutečným potřebám, jak se vyvinuly za 11 let exilu. Ostatně z těchto představitelů strany se už někteří dobrovolně vzdali exilové politické činnosti, jiní opět přijali cizí státní občanství. Ještě jednou summa summarum : také zde platí, že nesmíme chtít chodit po hlavě místo po nohou. Musíme hledat a zastávat takové řešení, které by nebylo jen papírové, nýbrž věcné a které by bylo v zájmu odbojové akce, nikoliv v zájmu osob. A k tomu by mezi křesťanskými demokraty neměla chybět dobrá vůle

Srdečně Váš

Edmund Řehák